

Mustra

E számunk tallózó mustráját rendhagyó módon kezdjük, legutolsó rovatunk, a *Hírek* legutolsó információjával. Nem azért, mintha azt föltételeznénk, attól tartanánk, hogy a nyájas olvasó odáig már biztosan nem jut el, hanem mert a hír tartalma fölötti örömmünket óhajtánánk mielőbb megosztani Önökkel. A lényeg: egészen friss (elektronikus) szaklaptársat köszönhetünk, a neten március első felében fölbukkant *Órszavak* „személyében”. Az új pedagógiai folyóirat a programjában megfogalmazottak szerint első sorban a nyugat-európai szórvány magyarság tanítóinak szól, azoknak kíván szakmai segítséget nyújtani, akiknek vállalt feladata szerte a nagyvilágban „nyelvünk... megőrzése, az ifjú nemzedékeknek való átadása.” Sok sikert kívánunk testvér-lapunk, az *Órszavak* munkatársainak, küldetéses tevékenységükhöz.

A Budapesti Eötvös József Gimnázium egykori iskolai könyvtárosát, Jobbágy Károlyt mutatja be a *Könyvtár* rovatban közölt írásában az utód, Tóth Zsuzsa. Azt a Jobbágy Károlyt, aki nem mellesleg a 20. századi magyar költészet jeles személyisége volt, s akit élete egy jelentős szakaszában – mint jó néhány alkotó értelmiségi sorstársát a múlt rendszerben – könyvtáros kényszerpályára száműzött a hatalom. „A könyvtárosi munkát kezdetben nem hivatásnak tekintette, hanem menedéknek, ahol lesz ideje újra alkotni.” – írja Jobbágynek erről az életrajzszakaszáról a cikk szerzője. Majd így folytatja: „De mint mindent, amit rábíztak egész életében, becsülettel, lelkiismerettel végezte könyvtárosi feladatait is.” S hogy mennyire élte meg kényszerként ezt a pályát a kétszeres József Attila-díjas költő? Erről maga így vallott egyik írásában: „Nem lehet itt megöregedni, ebben az ifjúság-pataokban, melyben naponta megmártózom, s naponta újraéledek...”

Ketten a klasszikusok átírásáról. Ez a cím van hivatva összefogni az *Olvasáspedagógia* rovat egymással (is) polemizáló írásait, amelyek két szerzője a *Könyv Könyvtár Könyvtáros* című folyóirat korábbi és jelenlegi felelős szerkesztője, Vajda Kornél és Mezey László Miklós. Az írások apropója egy, a – magyar (bölcész) értelmiségi társadalmat újfent megosztó – „merény”, amelyet Nógrádi Gergely követett el azzal, hogy nemzeti klasszikusokat, Jókait és Gárdonyit írt át „mai magyarra”. Vajda szerint (*Tétova merengések*) lényegében – „nem történt semmi.” Ezeket az átírásokat kéretik a helyükön kezelni. Ha igaz, amit az ember lépten-nyomon hall, vagyis az, hogy derék magyartanárok, látván tanítványaik olvasási restségét, azt javallják... tanítványaiknak, hogy nézzék már meg a kötelező olvasmányból készült filmet (akár az *Egri csillagokat*, akár *A kőszívű ember fiai* stb.) videón, netán képregény formájában, akkor bizony nemigen érti az ember ezt az össznemzeti pergőtüzet” – így Vajda. Vagyis amíg ezek az átírások afféle professzionális „puska” gyanánt működnek, addig hadd működjenek. Az „igazi” olvasó úgy is, ezután is, csak „igazi” irodalmat olvas. Így a kritika, ha maga is igényt tart az „igazi” jelzőre, ne foglalkozzék ezekkel az átíratokkal. Maradjon csak meg az „igazi” irodalomnál.

Korántsem osztja ezt a véleményt Mezey László Miklós (*A „lebutított” Jókai*). „Ha pusztán akció-történeté sorvasztjuk Jókait és Gárdonyit, mi különbözteti meg műveiket egy tucatszerző ponyvájától, akciót akcióra halmozó kalandregényétől?” – teszi föl a szónoki kérdést Mezey. Véleménye szerint a fiatalság körében amúgy is vészesen terjedő funkcionális analfabétizmus keltette „igényt” szolgálják ki az efféle átiratok. Aki Jókait ír annak bizonyára megfelel a Jókai bableves is – pasztilla formában. „Elegendő bekapni egy kapszulát, elvégre abban is benne van a tápérték és az ízanyag.” – zárja érvelését (és írását) a szerző.

Lapunk elektronikus változata (*EKÉN*) – adottságainál fogva! – most is bővebb, gazdagabb anyagú, mint a nyomtatott változat. *Neveléstörténet* rovatunk írásai például csak az elektronikus változatban olvashatók. Apponyi Albert, Benedek Elek és Jáki László cikkei, (meg a hozzájuk csatlakozó kiegészítő képanyag) Benedek Elek lapszerkesztői tevékenységével, és az általa szerkesztett *Néptanítók Lapjával* foglalkoznak.

A *Könyv és Nevelés* 2009/1-es számának hasznos olvasásához a szerkesztőség nevében minden jót kíván a főszerkesztő